AISLING RAWLE

VILA

„Love Island v době společenského kolapsu.“

— *The Sunday Times*

Jan Melvil publishing

Aisling Rawle
VILA

Copyright © 2025 by Aisling Rawle

Podle anglického originálu The Compound vydalo v Edici 42 nakladatelství Jan Melvil Publishing v Brně roku 2026. Žádná část této knihy nesmí být nijak použita či reprodukována bez písemného svolení, s výjimkou případů krátkých citací jako součásti kritických článků a recenzí. Automatizované využití textů a dat ve smyslu čl. 4 směrnice Evropské unie 2019/790 je bez souhlasu majitelů práv zakázáno.

AI TRANSPARENTNÍ: Jan Melvil Publishing upřednostňuje lidskou kreativitu a talent před obsahem generovaným AI. Tato kniha splňuje podmínky autentického lidského autorství.

Překlad Barbora Šeborová
Odpovědná redaktorka Vendula Kusá
Jazyková redaktorka Martina Rybičková
Redakční spolupráce Zuzana Kačerová
Šéfredaktor Marek Vlha
Grafická úprava a sazba David Dvořák
Obálka Carrie Graber
Úprava české obálky David Dvořák
Fotografie autorky Steve Langan
Jazyková korektura Hedvika Landová
Tisk a vazba PBtisk, a. s., Příbram

Vydání první
Jan Melvil Publishing, 2026
Všechny naše knihy najdete na
www.melvil.cz

Chyby a připomínky: melvil.cz/chyby
Recenze a pochvaly: melvil.cz/kniha-vila, libisemi@melvil.cz
Kniha vychází také elektronicky a jako audiokniha.

Vyzkoušejte aplikaci Melvil:
– e-knihy i audio na jednom místě
– vlastní poznámky
– plynulé přepínání mezi čtením a poslechem

ISBN 978-80-7555-349-2

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

Věnováno Dee a Daveovi

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

2

Přišli z kopců za areálem, jižně od tenisového kurtu, a brzy ráno prolezli dírou v plotě. Kdybychom včera obešly budovu, možná bychom viděly, jak pomalu, pomalinku zdolávají terén a blíží se k nám.

Zjevně byli vyčerpaní: i ti v dobré formě měli popraskané rty, kůži spálenou od slunce a všude po těle zlatavě hnědý pouštní písek. Ostatní vypadali ještě hůř: tři nebo čtyři z nich měli škrábance a modřiny na obličeji a pažích. Jeden muž, vysoký a mohutný, měl podrápanou hruď, ránu na noze a na obličeji pořádný monokl. Přemýšlela jsem, jestli některý z nich bojoval ve válkách.

S jistými rozpaky jsme je usadily do trávy – nejspíš je trochu překvapilo, že nemáme sedačky, ale nestěžovali si. Nosily jsme jim jeden džbán vody za druhým a taky jsme pro ně připravily nějaké jídlo: tousty s marmeládou, slaninu, vejce a fazole v rajčatové omáčce. Jeden z mužů zvedl misku s fazolemi k obličeji a nalil si její obsah do pusy, jako by to byla poslední kapka mléka z cereálií. Podle toho, co nám řekli, s sebou měli nějaké zásoby, ale ty se zdaleka nevyrovnaly skutečnému, domácímu jídlu. Připadalo mi to až nemístné – my, odpočaté

a vysprchované, pozorujeme špinavé a vyčerpané kluky, jejichž oči těkají po areálu a pak se neúprosně vracejí k nám. Nejstaršímu podle mě bylo něco přes třicet let, zatímco nejmladšímu jistě sotva dvacet. I po třech dnech strávených v poušti byli krásní. My však byly taky krásné, takže jsme se narovnaly a nechaly je, ať si nás pořádně prohlédnou.

„Kolik vás je?“ zeptala jsem se, přestože jsem je už spočítala. Musela jsem se zeptat, byla to ta nejzásadnější otázka.

„Devět,“ odpověděl jeden z nich. Měl pečlivě zastřižené hnědé vlasy, laskavé hnědé oči a na krku a klíčních kostech kůži spálenou od slunce.

Muž s poškrábanou hrudí se představil jako Andrew a řekl: „Jeden se ztratil. Už se k nám nepřipojí.“

Další se zajímal: „Kolik je vás?“

„Deset,“ sdělila mu Mia a rozhostilo se ticho, během kterého si kluci prohlíželi holky a holky kluky.

„Provedeme vás tu,“ navrhla Candice a vyskočila na nohy.

Věděla jsem, co ji k tomu přimělo; všechny jsme to věděly. Tohle bylo jedno z pravidel života ve vile, kvůli tomu se lidi na show den co den dívali a o tom si povídali během reklam. Zůstat jste tu mohli jedině tehdy, pokud jste se ráno probudili vedle osoby opačného pohlaví. Když jste spali sami, do svítání jste museli být pryč. Většinou se začínalo s deseti dívkami a deseti kluky. Jenže teď, jelikož bylo holek víc, bude muset jedna z nás do rozbřesku odejít.

„Tohle je moc velká skupina na prohlídku,“ rozhodla Mia. „Candice, ty si vezmi pět a já si vezmu na starost čtyři.“

Pokud se tenhle plán Candice nezamlouval, nedávala to najevo. Přidala jsem se k ní a Jacintha taky. Eloise a Susie se připojily k Mie. Becca a pár dalších dívek posbíraly špinavé talíře a odnesly je do kuchyně.

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

Candice nás vedla směrem k západní části areálu, která byla o poznání hezčí než ta východní, protože se tu nacházelo bludiště, zahrady a jezírko. Ze čtyř mužů, co šli s námi, jsem si pamatovala jména jen několika z nich. Candice kráčela pomalu. Věděla totiž, že kluci jsou vyčerpaní, i když občerstvení jim znatelně zvedlo náladu, a tak se teď se zájmem rozhlíželi. Prováděly jsme je po areálu, jako by nám to tu patřilo, a oni se dívali kolem sebe, jako by to tu viděli poprvé.

„Bylo to tam venku strašný?“ zeptala se Candice. „Nechtěla bych si něčím takovým projít.“

„Byla to zajímavá zkušenost, to určitě. Celkem dobře jsme se tam poznali. Strašný to nebylo, i když jsme určitě měli radost, že vás vidíme,“ odpověděl Andrew.

Znovu jsem sklouzla pohledem ke šrámům na jeho hrudi a tváři. Připadalo mi, že ho dělají ještě pohlednějším. Byl průměrně vysoký a stavěný, se světlými kudrnatými vlasy. Když se usmíval, ve tvářích se mu objevily hluboké dolíčky, které zjemňovaly jeho výraz a propůjčovaly mu chlapecký vzhled. Měl v sobě něco, co ho odlišovalo od ostatních, možná to byla lehkost, s jakou se pohyboval, nebo způsob, jakým se lidem díval do očí. Candice šla vedle něho a chvílemi po něm pokradmu pokukovala. Andrew vypadal ze všech mužů nejpřívětivější.

„Koukám, že jsi schytal pár škrábanců,“ řekla jsem. „Co se stalo?“

„Byly tam nějaký problémy. Ale vyřešili jsme to.“ Usmál se na mě. „Je hezký být zase mezi ženami a chovat se civilizovaně.“

Ostatní kluci zůstali zticha. Ať už se tam stalo cokoli, nehodlali nám o tom vyprávět.

„No, díkybohu, že jste to zvládli,“ pronesla Jacintha.

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

Ozval se další z mužů. Byl vysoký, s širokými rameny, jako hráč rugby. Měla jsem dojem, že se jmenuje Marcus. „Jedno ti řeknu. V poušti se o sobě fakt hodně dozvíš. Bylo to náročný, ale taky vzrušující. Musíš se spolehnout na svoje schopnosti. Nemáš se za co schovat."

Jiný muž, který byl šlachovitý, na nose měl brýle s želvovinovými obroučkami a možná se jmenoval Seb, prohlásil: „V poušti se chlap může chovat jako chlap."

Candice vyjádřila zájem zdvořilým zamručením a pak svou pozornost obrátila zpět k Andrewovi, kterému ukazovala zaprášené místo, kde se podle nás měl hrát pétanque.

Muž se spáleným krkem se mnou srovnal krok. „Promiň," řekl, „uniklo mi tvoje jméno."

„Lily," představila jsem se.

„Těší mě, Lily. Já jsem Sam." Natáhl ke mně ruku. Potřásla jsem jí a usmála se nad tou formálností.

„Co je?" zeptal se a taky se usmál. Jeho oči měly teple hnědý odstín, stejně jako jeho vlasy.

„Nevím," uculila jsem se. Když jsme zabočili za roh, trochu jsem do něj vrazila a ten letmý dotek, kdy se moje paže otřela o jeho, mi připadal neuvěřitelně trapný. „Promiň," vyhrkla jsem. Sam ode mě mírně, avšak znatelně odstoupil. Předstírala jsem, že se dívám jinam.

„Já, ehm..." zamumlal Sam. „Už jsem se pár dní nesprchoval."

„To nevadí," uklidňovala jsem ho. Byl lehce cítit potem a nohy měl umazané od hlíny a písku. Možná, že venku, doma, by mě to rozhodilo, ale po několika dnech, kdy jsme na kluky čekaly v čistém, uklizeném domě, mě pohled na špinavého a úžasně skutečného muže stojícího přede mnou vzrušoval.

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

Sam se rozhlížel kolem sebe, jako by se to celé snažil vstřebat. Znovu se ke mně přiblížil. Písčitá a štěrkovitá zem pod našima nohama mi ušpinila bílé tenisky. Jeho paže se znovu otřela o tu moji a chlupy na jeho předloktí mě pošimraly na zápěstí. Za celou dobu tady jsem nezažila něco tak vzrušujícího. Otočil se na mě. „Máš...?“ Zarazil se. „Pořád zapomínám, že nesmíme mluvit o svém životě mimo areál.“

„Za pár dní si na to zvykneš.“

„O čem se spolu bavíte?“

„Většinou o vile. O pozemku, o počasí.“ Pokrčila jsem rameny.

Chvíli jsme mlčky kráčeli dál. Ve východní části areálu jsem zahlédla druhou skupinu, kterou provázela Mia. Zřetelně ke mně doléhal její hlas, silný a nosový.

Kluci byli viditelně unavení, přestože to neřekli nahlas. Candice prohlásila, že jí je horko a na chvíli by se chtěla posadit do stínu, takže jsme si udělali přestávku pod stromem. Když jsem pohlédla na Sama, díval se nad sebe, obličej natočený k modré obloze. V jasném světle se rýsovaly vrásky na jeho čele. Přemýšlela jsem, kolik mu může být. Jakmile si všiml, že se na něj dívám, usmál se na mě: „Myslím, že to bude dobrý. Je to šance na nový začátek, ne?“

„Jasně,“ přitakala jsem. Ve skutečnosti jsem si nebyla jistá, jestli s ním tak úplně souhlasím. Taky jsem ale nevěděla, jestli jsem proti. Líbilo se mi, že sem přišel hledat nový začátek. Neřekla jsem, co mi doopravdy běželo hlavou – že je to dobrá příležitost dát si od všeho pauzu.

Když Candice usoudila, že si kluci dostatečně odpočinuli, vydali jsme se kolem posilovny do východní části areálu. Muž s postavou kulturisty, který měl ze všech nejhorší zranění, se ke mně připojil, načež nás Sam předešel, jako by

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

nám chtěl poskytnout soukromí. Tušila jsem, že se jmenuje Tom, ale nechtěla jsem se ho ptát podruhé. Měl krátké blond'até vlasy a břidlicově šedé oči. Jenže bylo téměř nemožné soustředit se na cokoli jiného než na jeho mimořádnou postavu. Začal: „Co jste tu s ostatníma holkama dělaly, když jste na nás čekaly?"

„Většinu času jsme uklízely. Moc jsme se na vás těšily."

Přikývl. Na čele mu vyrazily krůpěje potu, které si bez ostychu setřel rukou. Já si poslední půlhodinu potajmu otírala horní ret, pokud jsem si byla jistá, že si toho žádný z kluků nemůže všimnout.

„Hádám, že jste plánovaly, co všechno by se tu dalo udělat."

„Jo, už jsme o tom mluvily."

„Já mám hromadu nápadů. Dokonce ještě předtím, než jsme sem přišli, jsem přemýšlel, co by se tu dalo vytvořit. Ale," dodal diplomaticky, „nechtěl bych nijak zasahovat do vašich plánů. Přece jen jste tu byly první."

Rychle na mě pohlédl. Kromě jeho mohutné postavy na něm nebylo nic zajímavého. „Můžeme si o tom promluvit, až budeme všichni spolu," prohodila jsem.

„Jsme rádi, že tu jsme," pokračoval. „V poušti bývá v noci pěkná zima. Tady vám to nepřijde, protože se máte kam schovat. Těším se, až si večer s někým zalezu do postele."

Přemýšlela jsem, jestli to řekl jen tak, nebo mi tím dával možnost navrhnout, že bychom mohli spát spolu. Každopádně jsem si byla jistá, že pokud bych ho odmítla, nereagoval by dobře. Když jsem mlčela, odešel za Candice.

Kluci se na chvíli zastavili u posilovny, aby vyzkoušeli náčiní. Jacintha se postavila vedle mě a zašeptala: „Co jsi řekla Tomovi?"

„Který z nich je Tom?"

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

Jacintha předvedla jeho typické gesto – narovnala ramena a paže mírně odtáhla od těla. Vystihla ho dokonale. Obě jsme se současně ohlédly, abychom se ujistily, že to neviděl.

„Nic jsem mu neřekla," vysvětlovala jsem. „Mluvili jsme spolu asi minutu."

„Je tu deset holek a devět kluků. Pokud se žádnému z nich nezalíbíme, do rána budeme pryč. Takže zatím nikoho nezatracuj, jasný?"

Po dokončení prohlídky areálu jsme se posadili do trávy. Už nám to nepřipadalo nepříjemné – vlastně jsem si na to docela zvykla. Candice seděla vedle Marcuse a Susie vedle Sama. Já si přisedla k Jacintě. Všichni se uvolnili, až na Toma, který se neklidně rozhlížel kolem sebe. „Ten plot kolem celého areálu," pronesl. „Je nový, že jo?"

Nemohly jsme říct, že ho nejspíš v posledních týdnech postavili předchozí obyvatelé vily, a tak Candice jednoduše odpověděla: „Zbrusu nový."

„To je dobře," prohlásil a očima sledoval hranici pozemku. „A je tu i ostnatý drát. Takže je tu bezpečno? Teda, chci říct, vy jste se tu posledních pár dnů cítily bezpečně?"

„Je tu bezpečno," přisvědčila Candice. Tom přikývl. Pomyslela jsem si, že mi na něm něco nesedí. Zatímco ostatní kluci okatě zírali na děvčata, Tom hleděl do pouště.

„Co si dát skleničku něčeho trochu silnějšího, než je voda?" nadhodil Marcus. „Ať oslavíme, že jsme konečně pohromadě?"

Střetla jsem se s Candice pohledem a ta rychle uhnula. Veškerý alkohol jsme už vypily. „Zatím nic nemáme," prohlásila.

Seb se podrážděně zeptal: „Copak jste se neřídily pokyny?"

„Obrazovka zatím nereaguje," odpověděla Jacintha. „Myslíme si, že nás tu nejdřív chtěli mít všechny."

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

Andrew se postavil. „Co se jít podívat, jestli už je zapnutá?“ Nabídl Candice ruku a společně se vydali do vily. O chvíli později Candice vyšla a zamávala na nás. Velká obrazovka se zapnula.

—

Každý věděl, jak to s velkou obrazovkou chodí: denně se na ní objevují úkoly, které máme společně splnit. Odměnu dostaneme, jen pokud se zapojí celá skupina. Když uspějeme, získáme vybavení do areálu: nábytek, spotřebiče, jídlo a jiné věci, co nám usnadní život. Kromě toho se nám budou na malých obrazovkách ukazovat osobní úkoly: za ty získáme odměny, které budou patřit jen nám. Kolik úkolů splníme – ať už z velké obrazovky, nebo z těch malých – nebylo nijak omezeno. Jakmile splníme jeden úkol, objeví se další. Pokud nějaký nesplníme do konce dne, o odměnu nenávratně přijdeme a ráno se objeví nový úkol.

Hodnota odměny za každý společný úkol závisí na tom, jak dobře ho splníme. U osobního úkolu hraje navíc roli, kolik soutěžících zbývá – čím míň lidí, tím jsou odměny cennější. To byl vlastně jeden z nejzábavnějších aspektů celé show: producenti soutěžící přinutili, aby se spárovali (a navázali i další vztahy s ostatními obyvateli vily), jen aby pak mohli zkoušet, jestli jste ochotní tyto lidi obětovat v zájmu lepší odměny. Když žilo v domě dvacet lidí, odměny byly celkem obyčejné, ale jak se počet účastníků zmenšoval, stávaly se čím dál luxusnějšími. Minulý rok dostala soutěžící z finálové dvojice šaty, které na sobě měla jedna známá herečka na udílení cen. Jindy získal vítěz hodinky v hodnotě stovek tisíc.

To byla další věc: pokud jste vyhráli, získali jste neomezené množství odměn. Ne všechny byly tak hodnotné jako

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

hodinky, ale jakmile jste zůstali ve vile sami, nemuseli jste plnit úkoly, abyste obdrželi odměny. Prostě jste si o ně řekli, a ony se brzy objevily. A další odměnou byl samotný areál. Teoreticky vzato jste mohli zůstat, jak dlouho jste chtěli, většinou však vítěz posbíral tolik odměn, kolik dokázal unést, a pak si odešel užívat života plného slávy a bohatství, který na něj čekal venku. V momentě, kdy vilu opustil poslední obyvatel, mohla přijít nová várka soutěžících.

Na velké obrazovce stálo: *Úkol: Každý kluk a každá dívka si musí promluvit o svých minulých vztazích. Odměna: Zahradní nábytek.*

„Easy," řekl Seb. Na Sebovi bylo něco, co člověku lezlo na nervy. Byl sice šlachovitý, přesto působil, jako by se zbytečně snažil zabírat víc místa, než potřeboval. Když seděl, drze se rozvaloval, nohy doširoka roztažené, rukama se opíral za sebou. Kromě toho měl otravný přízvuk, jako by pocházel z vyšší vrstvy, a když ostatní mluvili, samolibě se usmíval.

„Díval se někdo na malý obrazovky?" zeptala se Mia.

Několik lidí se vydalo k šatnám, ale Candice prohlásila: „Nikdo nikam nepůjde, dokud nesplníme první úkol. Vždyť si nemáme ani kam sednout." Měla pravdu: kromě toho, že se židle zdály nepostradatelné pro civilizované bydlení, na zemi se vinou horka ani sedět nedalo. Ti, kdo vyrazili k šatnám, se při Candiciných slovech zastavili.

U bazénu jsme se srovnali do dvou řad. Dívky měly zůstat na místě, zatímco kluci se každé dvě minuty posouvali doleva. Neměli jsme hodiny ani jiný způsob, jak měřit čas, takže holka, která právě nemluvila s klukem, počítala do sto dvaceti a pak zavelela: „Výměna!"

Čekaly jsme na kluky dva dny, když jsme je teď však skutečně viděly stát před sebou, nebylo to úplně příjemné. I ten

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

nejmenší z nich, Evan, převyšoval tu nejvyšší z nás, a každý vypadal jinak – od štíhlých a vypracovaných až po mohutné a hrozivě svalnaté. Stály jsme zády k bazénu a já měla pocit, že nám buď každou chvíli padnou k nohám, nebo nás do něj shodí.

„Tak jo," zavolala Jacintha, která stála na konci. „Pusťte se do toho!"

Přede mnou stál Seb. Byl průměrně vysoký a potetovaný: tetování mu obtáčelo zápěstí a táhlo se přes celou paži až za ucho. V poledním parnu si sundal tričko a odhalil tak své břišní svaly. Po příchodu mužů jsem se nenápadně převlékla do svých červených šatů, těch pěkných, ale teď jsem si nebyla jistá, jestli jsem udělala dobře. Připadala jsem si, že jsem to s oblečením trochu přehnala, jako bych se zoufale snažila zaujmout jejich pozornost. Dobrých deset vteřin jsme na sebe mlčky zírali.

„Já jsem Lily," začala jsem.

„Já vím," zpražil mě. „Už jsme spolu mluvili."

Chvíli bylo zase ticho a já slyšela, jak spolu ostatní dvojice překotně hovoří, jako by nikdo z nich nedokázal svoje vztahy vtěsnat do dvouminutové konverzace. Melissa vedle mě popisovala svůj minulý polyamorní vztah. „Je to mnohem pohodovější, než by sis mohl myslet," vysvětlovala.

„Když mi bylo patnáct," osmělila jsem se nakonec, „tři měsíce jsem chodila s klukem z mojí třídy. Jmenoval se José a během prázdnin jsme se spolu chodili koupat. Byl to jenom letní románek. Když jsem se v září vrátila do školy, ani jeden z nás se k tomu druhýmu neměl. V sedmnácti jsem měla takový krátký... poměr se svým učitelem. Jmenoval se pan Donovan... Richard. Po vyučování jsem mu v knihovně pomáhala zařazovat knihy. Pak jsme se začali zamykat a trávili tam spolu

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

hodiny. Byl ženatej, a když na to přišla jeho žena, okamžitě to skončil. Hned potom jsem začala chodit s Louisem. Byl vážně moc milej. Kamarádil s mým bratrem a bylo nám spolu moc hezky. Rozešla jsem se s ním, protože jsem se začala nudit a chtěla jsem zkusit něco jinýho. A pak jsem potkala Briana, se kterým jsem chodila tři roky. Rozešli jsme se před dvěma měsíci. Podvedl mě s holkou, kterou potkal na dovolené. Tak, to jsem já."

Seb přikyvoval a zatímco jsem mluvila, pozorně si mě prohlížel; jakmile však přišla řada na něj, upřel pohled pár centimetrů nalevo od mého obličeje.

„Amelia, když mi bylo čtrnáct. Pak Denise, když mi bylo osmnáct. Sierra, když mi bylo devatenáct. Carmel, když mi bylo devatenáct. Maggie, když mi bylo jednadvacet."

Čekala jsem, jestli bude pokračovat, ale on jen dál sledoval nějaký vzdálený bod za mnou.

„Víc mi toho nepovíš?" zeptala jsem se.

Pokrčil rameny. Během vteřin zbývajících z přidělených dvou minut už nic dalšího neřekl, a tak jsme tam stáli a dívali se všude možně, jen ne jeden na druhého, dokud Jacintha nezavolala, že přišel čas se vyměnit.

Jako další přede mě předstoupil Tom, ten kulturista. Bez vyzvání spustil a stejně jako Seb ze sebe vysypal krátký seznam dívčích jmen bez jakýchkoli podrobností. Nakonec se potichu rozpovídal o jedné dívce, Amy. Mluvil o ní s překvapivou něžností – dokázala jsem si živě představit, jak vypadá, její velké oči a drobnou postavu. Myslela jsem, že skončil, ale pak dodal: „Byla to moc milá holka. Se vším potřebovala pomoct, ale já jí pomáhal rád. Vždycky říkala, že beze mě by nezvládla přežít ani jediný den."

„To zní, jako bys ji pořád miloval," řekla jsem.

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

„Ne, nemiluju," odpověděl zachmuřeně. Odvrátil pohled a mně zbylo asi dvacet vteřin, abych mu pověděla o svých milostných vztazích.

Poté, co jsem několika různým mužům zopakovala to samé, mi to připadalo čím dál jednodušší. Zvládla jsem to odříkat jako seznam, aniž bych nad tím přemýšlela. Pokaždé jsem se trochu zastyděla. Napadlo mě, jak to asi musí znít divákům, všechny ty moje nepovedené vztahy. Přála jsem si, abych neřekla, že mě Brian podvedl. Asi u pátého muže mě napadlo, že jsem pana Donovana neměla jmenovat, ale už se stalo. Bylo jednodušší pořád dokola omílat to samé a nemuset se soustředit na korekci detailů.

Zástup krásných mužů před námi byl ohromující, přesto jsem se přistihla, jak mezi nimi automaticky hledám toho nejhezčího. Usoudila jsem, že nejpřitažlivější je Ryan. Byl vysoký a měl výrazně řezanou čelist a modré oči orámované dlouhými řasami. Ze všeho nejvíc mě ale dostala jeho postava. Byl tak vyrýsovaný, že vypadal jako oživlý holčičí sen – ten typ muže, před kterým se dívky jen přihlouple chichotají. Dokonce i kluci pokukovali po jeho těle, Ryan však působil uvolněně a nebyl z toho ani trochu nesvůj. Usmíval se, když mluvil, nehledě na to, co říkal. Neměl žádná tetování ani piercingy a hruď měl hladce oholenou. Než u mě přišel na řadu, upravila jsem si vlasy.

Během posledních dvou let neměl žádný vztah, ale předtím byl hluboce oddaný ženě, se kterou se seznámil po vysoké a rok s ní chodil. Před touto dívkou zažil několik krátkodobých vztahů, což jsem se rozhodla ignorovat. Svou milostnou historii mi odvyprávěl rychle a já udělala to samé. Zatímco jsem mluvila, všimla jsem si, že mě bedlivě pozoruje a celou dobu se usmívá.

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

„Máš krásnej úsměv," pronesl.

„Díky. Ty taky."

„No," zasmál se, „máme něco společnýho."

Jako poslední na mě vyšel Sam. „Klidně můžeš začít," navrhl.

Přednesla jsem mu svou minulost a on se mi díval do očí a přikyvoval. Když jsem s ním mluvila, dávala jsem si pozor, co říkám – nejspíš proto, že se mi zdálo, že pozorně naslouchá. Měl inteligentní, všímavý pohled. Jakmile jsem skončila, prohlásil: „To je mi líto. To s tou nevěrou a s tvým učitelem."

„To je fuk. Asi se to stává běžně."

„Říkalas, že ti bylo sedmnáct?"

Bylo mi šestnáct, ale na tom nesešlo. Bylo mi jasné, že si o mně Sam v duchu dává dohromady nějaký tragický životní příběh. To se mi moc nelíbilo. Neměla jsem žádnou znepokojivou minulost. Vlastně se mi nikdy nic zlého nestalo.

„Teď bych ráda slyšela něco o tvých vztazích."

„To je docela krátkej seznam. Na škole jsem měl dvě přítelkyně, nic vážnýho. S Laurou jsem chodil... ty jo, asi tři týdny? Pak jsem měsíc chodil s Nayou. A pak šest let se Shannon. Minulej rok se odstěhovala do ciziny a od tý doby jsem nezadanej."

Ještě nám zbývalo několik vteřin. Měli jsme poslední možnost podělit se o něco osobního, než nám to zase povolí další úkol. „Kolik ti bylo, když jste se se Shannon rozešli?"

„Dvacet šest."

Takže mu bylo dvacet sedm. Otevřel pusu, ale Eloise, která stála na kraji, ohlásila konec. Dívky se přesunuly o kus dál, aby mohly probrat, co se dozvěděly. Kluci se taky shlukli, ale jen pokukovali po děvčatech. Chvíli jsem ještě zůstala se

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

Samem. Teď, když jsme spolu nemohli mluvit o životě mimo areál, jsem nevěděla, o čem se s ním bavit.

„Líbí se ti tady?“ zeptal se.

„Ano,“ přitakala jsem. „Holky jsou super.“ Nesměle jsem sledovala špičky svých bot, jako puberťačka, která na dovolené potkala hezkého kluka. Když jsem zvedla oči, pozorně si mě prohlížel.

„Časem to bude lepší,“ řekl.

Odešla jsem za holkami a on za kluky. Když jsem se ohlédla, Sam se na mě díval, ale pak uhnul pohledem. Otočila jsem se a nadzvedla si vlasy z krku, jako bych si je chtěla vyčesat do ohonu. Pak jsem je zase nechala volně spadnout a znovu se ohlédla přes rameno. Díval se na mě i Ryan.

—

Když jsme se vrátili k obrazovce, svítila zeleně, což značilo, že jsme úspěšně splnili první úkol. Vydali jsme se k výdejní zóně za domem, kde na nás čekalo devatenáct židlí. Odměny k nám byly dopravovány pomocí podzemních chodeb, které spojovaly areál s provozním zázemím produkce. Tak se to aspoň mezi lidmi říkalo a četla jsem to i na několika diskusních fórech. V televizi tunely neukazovali, ani pracovníky produkce. Přesto jsem věděla, že jsou poblíž a pokud by bylo potřeba, zasáhli by.

Každý z kluků vzal dvě židle a s hrdostí je rozestavěli na terase. Ve vítězoslavném opojení jsme okamžitě splnili další úkol. Všichni jsme museli skočit do bazénu – jednoduchý úkol, za který každý z nás dostal tubu tolik potřebného krému na opalování. Pak jsme si celí rozdovádění a vysmátí lehli do trávy. Susie mi otřela rozmazanou řasenku a Evan, malý a hubený, si položil hlavu na moje kolena.

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

„Měli bysme se kouknout na malý obrazovky," navrhl Seb.

„To ne," oponoval mu Andrew. „Jestli se teď rozejdeme, nic dalšího už neuděláme. Pojďme co nejrychleji splnit ještě jeden úkol a pak se můžeme jít podívat na svoje malý obrazovky."

„Andrew má pravdu," přidala se Jacintha. „Potřebujeme mrazák. Jestli jídlo nezmrazíme, spousta se ho zkazí."

„A taky klimatizaci do zbytku vily," pokračovala Eloise.

„A dveře do koupelny," špitla Becca.

„Andrew a já se půjdeme podívat na obrazovku," prohlásila Candice a vstala. Jak kráčeli k vile, Andrew něco řekl a Candice mu položila ruku na paži a zasmála se.

Ryan se posadil vedle mě. Přátelsky se na mě pousmál, ale mlčel. Evan to pochopil jako signál, že se má vzdálit. Slunce nelítostně pálilo, takže bylo nejspíš pořád odpoledne, večer se však už blížil. Za pár hodin si půjdeme lehnout, a jestli budu spát sama, tak jsem skončila. Přetočila jsem se na záda. Nadzvedla jsem hlavu a zadívala se přes rameno na Evana. Možná zavedli pravidlo párování kvůli tomu, aby vyvážili sobecké honění za odměnami, jenže jak jsem tam ležela a koukala na kluky kolem sebe, připadalo mi to jen jako kruté vyhrocení našich představ o touze a přitažlivosti.

Otočila jsem se na Ryana. „Namazal bys mi záda?" zeptala jsem se.

„Jasně," odpověděl.

Jeho ruce mi jistými pohyby přejížděly po zádech, a přestože jeho doteky nepůsobily nijak profesionálně, nebylo na nich ani nic erotického. Neodvážil se sklouznout níž než k ledvinám. Když skončil, stiskl mi ramena a zeptal se: „Takhle dobrý?" Otočila jsem se a zapřela se o lokty. Zeširoka jsem se na něj usmála a odhalila zuby, které jsem si ráno třikrát vyčistila.

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

„Perfektní," přikývla jsem. „Děkuju."

Candice a Andrew se vrátili, postavili se před nás a vyměnili si mezi sebou několik pohledů.

„Tak o co jde?" zjišťoval Seb. Byl často netrpělivý, i když jen posedával v trávě nebo se koupal v bazénu. „Ať to máme za sebou."

„Za bednu šampaňskýho," oznámil Andrew a usmál se, „mají kluci oznámkovat holky podle přitažlivost a holky to samý u nás."

Usmála jsem se, abych zakryla zděšení. Někteří z kluků zajásali, jako by byli na fotbalovém zápase a někdo vyslal parádní střelu na branku.

Susie vyhrkla: „Cože? To jako *teď*? Aspoň nás nechte se převlíct. Jsme úplně zmáčený. Vypadáme hrozně!" Zasmála se, i když evidentně propadala panice.

Andrew zavrtěl hlavou: „Uděláme to hned. Čím rychleji to bude, tím dřív můžem popíjet šampaňský."

„Ale vždyť jsme úplně mokrý!" vykřikla Susie. „Takhle normálně nevypadáme! Nebylo by to fér!"

„Jen se rychle převlíkneme. Ani se nebudeme malovat, fakt. Zabere to dvě minuty," dodala Mia.

Candice namítla: „Jestli teď půjdete do šaten, podíváte se na svoje malý obrazovky a už se k tomu nedostaneme. No tak, bude to rychlý a bezbolestný."

Když jsme vstali, Susie se na mě otočila s uslzenýma očima: „Kdybych si jen mohla upravit vlasy..."

Zastrčila jsem jí vlasy za uši. Než jsme naskákali do bazénu, měla je rovné, ale teď, když jí napůl uschly na slunci, byly její téměř bílé a z nadměrného používání chemikálií polámané vlasy krepaté a rozcuchané. Opatrně jsem jí uhladila prameny. „Jsi krásná," ujistila jsem ji popravdě.

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

Rozhodly jsme, že kluky ohodnotíme jako první – jednak kvůli pudu sebezáchovy, ale taky proto, abychom získaly pár minut k dobru, vyždímaly si vlasy a upravily rozmazaný make-up. Muži se pod palmami postavili do řady, my si je prohlížely a v hloučku spolu šeptem diskutovaly. Pokud kluci cítili nervozitu, nedávali to najevo. Občas jsme se nedokázaly shodnout, a tak jsme rozhazovaly rukama a podrážděně vykřikovaly, nakonec jsme ale pořadí určily. Trvalo nám to zhruba patnáct minut.

Na devátém místě skončil Evan. Nesměle se usmál a zvolal: „Osobnost, dámy, ta je nejdůležitější!" Evan nevypadal špatně: měl pěkné hebké vlasy v barvě písku, ale byl moc malý. Jako osmý se umístil Seb, kterého naštvalo, že je tak nízko, a se strnulým výrazem se přesunul na své místo. Napadlo mě, že bychom ho nejspíš zařadily výš, kdyby se v jednom kuse nemračil nebo nešklebil. Sedmé místo jsme přiřkly Gavovi, který byl sice pohledný, ale ne tak pohledný jako ostatní.

Prostředek žebříčku nám dělal větší problém, pořadí jsme měnily ještě na poslední chvíli. Šestý byl Marcus, který měl výraznou čelist, ale jinak nám nepřišel ničím výjimečný. Pátý byl Tom. Tady panovaly jisté neshody. Všechny jsme věděly, že není typicky hezký, ale některá z nás namítla, že tak dobře stavěný muž hezký být nemusí. Čtvrtý skončil Carlos – sice toho moc nenamluvil, ale všem se nám líbil jeho svůdný pohled. „A taky je hodně vysokej," podotkla Susie šeptem. Carlos byl jediný černoch v areálu a já viděla, jak během rozhodování několik dívek těká očima směrem k Jacintě. Nevím, jestli si myslely, že dokáže jeho vzhled líp posoudit, anebo měly pocit, že by o něj mohla mít zájem.

Třetí místo jsme přisoudily Samovi. Když se zařadil, usmál se a kolem očí se mu vytvořily vrásky. Blesklo mi hlavou, jestli jsme neudělaly chybu, že jsme ho nedaly výš. Druhé místo

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

jsme přidělily Andrewovi, který zajásal a stoupl si vedle Sama. Mně osobně připadal Sam pohlednější než Andrew, holky však trvaly na tom, že vyzařuje sebevědomí a to je samo o sobě sexy. První místo připadlo Ryanovi. Ten se na začátek řady postavil s naprostou samozřejmostí, díky které působil ještě přitažlivěji.

Pak přišel čas, aby kluci ohodnotili nás. Stouply jsme si do řady a navzájem se utěšovaly a zároveň jsme se nastavovaly ze své lepší strany. Nechala jsem vlasy volně splývat podél obličeje a ruku si položila na stehno.

Kluci se dohodli během dvou minut.

Na posledním místě skončila Melissa. Postavila se na konec řady a dívala se do země, jako by se bála komukoli podívat do očí. Myslím, že za to nejspíš mohl její trochu moc protáhlý nos. Další byla Eloise. Rozčileně vrtěla hlavou a něco si pro sebe mumlala – přestože jsem ji neslyšela, věděla jsem, že mikrofony to nejspíš zachytí. Jako další se kupodivu umístila Mia. S ublíženým výrazem se zařadila na místo, zatímco si holky překvapeně šeptaly. Říkala jsem si, jestli za to nemohly její červené vlasy: ne vždy se klukům barvené vlasy líbí, pokud to ovšem není blond. Další byla Becca, nejtišší z dívek, kterou bych já sama zařadila výš; roztomile se červenala a měla malé, perleťově bílé zuby.

Na šesté místo dali kluci Jacinthu. Přišlo mi to tak absurdní, že jsem se musela držet, abych se nahlas nerozesmála. Jacintha byla skutečná kráska, možná se vyrovnala i Candice. Po koupání v bazénu vypadala dokonce ještě líp než předtím. Když pomalu kráčela na své místo, nesla se s důstojností, která nás všechny zahanbovala.

Další byla Susie. Loudala se k Jacintě a rozhlížela se kolem sebe, jako by nevěděla jistě, jestli stojí správně. Čtvrté

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

místo připadlo Sarah, kterou jsem si pořád představovala jako stážistku v marketingové firmě. Byla vysoká, s tmavými vlasy a nejútlejším pasem, jaký jsem kdy viděla. Měla v sobě jakousi jízlivost, která jí podle mě ubírala na přitažlivosti, ale to, co mě odrazovalo, klukům možná připadalo vzrušující.

Na třetím místě byla Vanessa, další blondýnka, s postavou, po které touží každý muž: vypracovaný kulatý zadek a pevná bujná prsa. Taková těla jsem viděla tisíckrát, i když nikdy ne naživo. U dívky, která se klukům tolik zamlouvala, by se asi dalo předpokládat, že mě během posledních tří dnů musela zaujmout. Ve skutečnosti jsem na ni musela minutu nebo dvě koukat, abych si vůbec vzpomněla, jak se jmenuje. Moc toho nenamluvila a během hovorů se často tvářila znuděně.

Já se umístila jako druhá. Za jiných okolností bych měla radost, ale vzhledem k tomu, jak nízko se umístila Jacintha, to pro mě nic neznamenalo. Tihle kluci o kráse nic nevěděli. Viděli jen jakési obrysy a mysleli si, že mají celý obrázek.

Candice byla první. Šla rychlým a sebevědomým krokem, mávala klukům, kteří ji pozorovali a doprovázeli ji potleskem.

—

Někdo navrhl, ať si jdou kluci zdřímnout a my se postaráme o večeři. „Nezvykejte si, že vás budeme obskakovat," zavolala Mia směrem k jejich mizejícím siluetám. „Tohle je jenom proto, že jste ráno přišli z pouště."

Nechtělo se mi vařit večeři. Chtěla jsem sedět s ostatními holkami, hrát si s něčími vlasy a na oplátku nechat někoho jiného, aby si hrál s mými. Přestože jsem se umístila na žebříčku přitažlivosti vysoko a přestože jsme i my hodnotily kluky, cítila jsem se ponížená. Sledovala jsem, jak kluci uvolněně kráčí k ložnici a povídají si, zatímco my jsme se jedna

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

druhé nedokázaly podívat do očí. Přišlo mi, že jsme ztratily podstatnou část své moci – ne kvůli tomu, že jsme se staly předmětem hodnocení, ale protože jsme daly najevo, že nám na tom záleží. Přála jsem si být jako kluci, kteří na všechno evidentně zapomněli v okamžiku, kdy rozpustili řadu. Možná to bylo tím, že jim na vlastním vzhledu tolik nezáleželo, možná si byli sami sebou natolik jistí, že pro ně názor druhých nic neznamenal. Neštvalo mě, že jsem byla druhá nejkrásnější; štvalo mě, že jsem tam musela stát a poslouchat, že si to myslí všichni ostatní.

Ponořené do vlastních myšlenek jsme v tichosti chystaly večeři. Připravovaly jsme obrovský hrnec boloňských špaget – měli jsme totiž spoustu masa, které jsme museli spotřebovat, protože jsme ještě pořád nedostali mrazák. „Uvědomujete si, že tohle nemůžu jíst?“ rozhořčovala se Mia. „Jsem vegetariánka.“

„Tohle teď ka vařím,“ odpověděla Candice a zkontrolovala maso. „Jestli chceš něco jiného, můžeš si to uvařit sama.“

Candice začala krájet česnek a Mia se na ni dívala. Těkaly jsme mezi nimi pohledem. Myslela jsem, že jí to Mia nějak vrátí, ale místo toho se po chvíli pustila do krájení hub. Možná, že kdyby to dneska dopadlo jinak, Mia by se ohradila. Jenže kluci Candice určili jako nejkrásnější a bylo by bláhové namlouvat si, že její kouzlo působí jen na ně.

Ticho nakonec prolomila Susie: „Neřekla bych, že to hodnocení dopadlo tak špatně.“ Na to Eloise a Melissa odhodily nože na linku vedle napůl rozkrájených cibulí a beze slova odešly. Pozorovaly jsme je oknem, jak míří k nejvzdálenějšímu okraji pozemku.

„Nic si z toho nedělej,“ uklidňovala ji Candice. „Všichni si užijeme super večer.“

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

Rychle a precizně nakrájela cibule, které tu holky nechaly, a jedním plynulým pohybem je shrnula do hrnce. Pak se na mě podívala. „Takže, kdo se ti líbí?“

Věděla jsem, že se na mě Candice neobrátila náhodou. Možná se se mnou chtěla spřátelit, nebo ve mně viděla rivalku. Candice byla zkrátka nejkrásnější a já druhá nejkrásnější. Pokud bychom si jedna druhé nevšímaly, jaký to vůbec mělo všechno smysl?

„Nevím,“ odpověděla jsem a snažila se otevřít konzervu rajčat. „Na to je ještě trochu brzo, ne?“

„Ale prosím tě,“ vytrhla mi Mia plechovku z ruky a odtrhla víčko. „Nevypadalo to, že je moc brzo, když tě Ryan patlal opalovacím krémem.“

Candice dokrájela poslední cibuli a bezděčně si utřela uslzené oči. „Mně se asi líbí Andrew,“ řekla pomalu. „Zeptám se ho, jestli se mnou chce dneska spát v posteli.“ Vzhlédla k nám. „To ale neznamená, že by se s ním žádná z vás nemohla sblížit. Ještě je moc brzo, abysme si na někoho dělaly nároky.“ Lhostejně pokračovala v míchání a vypadala, že to skutečně myslí vážně. Nevadilo by jí, kdyby se některá z nás s Andrewem bavila; necítila se ohrožená. Proč by taky měla, když byla ze všech nejkrásnější.

„Dneska večer musíme vypadat dobře,“ prohlásila Mia a s úsměvem se na mě obrátila. „Lily, mohla bys mě namalovat?“

Přikývla jsem a pak nabídla i ostatním holkám, že je nalíčím. Najednou Susie zalapala po dechu a ve mně hrklo – myslela jsem, že se pořezala. „Obrazovky!“ vyjekla. „Úplně jsme na ně zapomněly!“

Vyběhla z kuchyně a my asi vteřinu jen koukaly, než jsme vyrazily za ní. Když jsme vcházely do naší šatny, chytila jsem

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

Jacinthu za ruku a obě jsme se rozesmály nad absurditou celé situace. Srdce mi tlouklo jako o závod, když jsem se posadila na svoje místo a dotkla se obrazovky. Matně jsem vnímala, jak některé dívky při čtení úkolů vykřikují nebo se chichotají, nevěnovala jsem tomu ale pozornost. Vlastně jsem si od nich za celou dobu nepřipadala tak vzdálená.

Úkol: Prozraď někomu v areálu tajemství

Odměna: Hřeben

Přejela jsem si rukou vlasy. Rozhlédla jsem se a viděla ostatní, jak se sklánějí nad svými obrazovkami. Úkoly jste plnit nemuseli, ale jakmile jejich platnost za svítání vypršela, stejnou odměnu vám už podruhé produkce nenabídla. Protože nás bylo hodně, odměny zatím nebyly nijak zvlášť cenné. Momentálně jsme toho měli však tak málo, že jsme si nemohli dovolit nevyužít šanci získat cokoli, díky čemu bychom mohly být víc žádoucí nebo se náš život ve vile stal pohodlnějším. Museli jsme brát, co nám nabízeli.

„Tak dobře," zavelela Mia, „zpátky k vaření." Většina dívek se vrátila do kuchyně, odkud se linula vůně cibule a česneku. Becca zůstala v šatně a pustila se do čištění stolu plného skvrn od make-upu.

„Becco," oslovila jsem ji.

„Ano?" Becca působila tiše a vážně. Přemýšlela jsem, kolik jí asi může být let. Překvapilo by mě, kdyby jí bylo přes osmnáct.

„Když mi bylo jedenáct," začala jsem, „přespávala jsem u svojí nejlepší kamarádky. Jak usnula, ustřihla jsem jí pramen vlasů a zahrabala ho na zahradě."

Becca se tvářila zmateně a já bez dalšího slova odešla. Šla jsem ke schránkám vzadu za vilou. Každý, kdo tu bydlel, měl svůj vlastní box. Na jedné z velkých skříněk stálo moje křestní

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

jméno. Uvnitř byl hřeben. Z lesklého černého plastu, jaký byste mohli dostat od tety pod stromeček.

Vedle hřebenu ležel papírek se jménem značky. Když jste dostali osobní odměnu, museli jste poděkovat značce, která vám ji poslala. Pro sponzory to byla skvělá reklama, což znamenalo, že jsme pořád měli k dispozici spoustu odměn. Zvedla jsem hřeben, jako bych držela sošku, otočila jsem se ke zdi naproti schránkám a zadívala se do malé skleněné čočky. „Děkuji, Alsipo, za tenhle dárek," řekla jsem s úsměvem.

Občas se stalo, že pokud si vás značka oblíbila nebo jste se hodili k její image, po odchodu z vily vám nabídla spolupráci. Nad některými odměnami se soutěžící tak rozplývali, že bylo naprosto jasné, o co jim jde. Jenže o Alsipě jsem slyšela poprvé a nehodlala jsem podlézat značce, se kterou jsem nechtěla navázat spolupráci.

Na pár minut jsem se posadila na schody a česala se. Pomalu jsem sjížděla hřebenem od temene hlavy níž a níž až ke konečkům vlasů, které mi splývaly po zádech. Nejdřív jsem měla vlasy zacuchané, ale pročesávala jsem je tak dlouho, dokud jsem je neměla hladké a nejiskřily statickou elektřinou. Klidně bych u schránek zůstala o něco déle, ale zaslechla jsem blížící se kroky, a tak jsem se vrátila do kuchyně za ostatními holkami.

Kluci seděli venku na trávníku. Měli na sobě sluneční brýle, přesto jsem měla pocit, že nás skrz francouzské okno pozorují. S Jacinthou jsme do misek nandavaly špagety, posílaly je Candice, která je polévala boloňskou omáčkou, a nakonec je Mia sypala parmazánem. Ostatní holky nosily ven skleničky,

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

bednu šampaňského a příbory zabalené do toaletního papíru. Kluci zajásali, jakmile je spatřili, a já viděla, jak Sam a Andrew vyskočili, aby Becce pomohli s těžkou bednou.

Dnes večer šlo o hodně a věděly jsme to. Bylo by ponižující odejít jako první.

Potichu jsem se Jacinthy zeptala: „Tak kterej?“

Podívala se z okna na muže posedávající v trávě, sebevědomé a bezstarostné. „Carlos,“ odpověděla.

„Líbí se ti?“

„Nevím jistě. Zatím je to asi nejbezpečnější volba. Černoši se většinou dají dohromady. Nemusíme spolu hned plánovat budoucnost. Jen tu chci vydržet do rána.“

„Dneska večer mají kluci navrch,“ poznamenala Mia.

Candice, která už nějakou chvíli nepromluvila, zničehonic zvedla hlavu a vyhrkla: „Kluci nad námi nemají navrch. Podívejte se na ně, sedí si tam jako králové. Ale víte co? Evan mi ukázal, odkud přišli, kde je vysadili. Je to odsud asi osm kilometrů, a přesto jim cesta zabrala celý tři dny. Jak by nad námi mohli mít navrch? Ať už půjde zítra domů kterákoli z nás, nebude to proto, že by se chlapům nezdála přitažlivá. Bude to proto, že si žádnýho nedokázala získat.“

Misky nás pálily do dlaní, ale neměly jsme utěrky ani chňapky, takže jsme je musely nechat trochu vychladnout na lince, než jsme je vynesly ven. Sledovaly jsme, jak se Susie posadila Marcusovi do klína a něco mu zašeptala do ucha. Marcus si ji přitáhl a usmál se na ni; Susie se zahihňala a utekla do vily. „Kam běží?“ zajímala se Mia.

„Ke schránkám,“ odpověděla Jacintha. „Asi právě splnila svůj první úkol.“

Jedno z pravidel areálu zakazovalo obyvatelům rozebírat podrobnosti jejich osobních úkolů, aby ostatní nemohli tušit,

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

jestli se řídí pokyny na svých malých obrazovkách, nebo se chovají přirozeně. Minulý rok například dostala dívka za úkol políbit kluka, kterému se už několik týdnů líbila. On byl nadšený, protože si myslel, že mu tím konečně dává najevo svůj zájem. Diváci šíleli, protože věděli, že ho políbila, jen aby dostala fén.

Vynesli jsme misky s jídlem na terasu a usadili se na židle, které jsme ten den získali. Zatím jsme neměli stůl, ale to se jistě změní.

Každých pár minut jsme si měnili místa, abychom si promluvili s někým novým. Jako první se vedle mě posadil Ryan a chvíli jsme se bavili o úkolech. Řekla jsem, že se mi líbilo, jak jsme všichni skočili do bazénu, a on řekl: „To známkování bylo brutální, ale nic to neznamenalo."

„Bylo to docela blbý," prohlásila jsem.

„Jo, máš pravdu, bylo to blbý. Ale jestli to pro tebe něco znamená, myslel jsem, že bys na prvním místě měla být ty."

Pořád jsem na sobě měla ty červené šaty. Najednou jsem měla pocit, že to byl dobrý tah si je vzít, i když líp bych vypadala, kdybych si mohla dát tvářenku nebo rtěnku. Pak jsme si ještě povídali a já se snažila vnímat, co říká, namísto poslouchání, o čem se baví ostatní dvojice.

„Rád si s tebou povídám," řekl. „Jsi fakt v pohodě." Andrew postával vedle mojí židle a mluvil s Tomem. Ryan na něj přátelsky kývl a pak se naklonil ke mně a dodal: „Pokecáme si později, jo?" Než jsem stihla odpovědět, políbil mě na tvář a šel si sednout vedle Sarah.

Andrew zaujal Ryanovo místo, ale nepodíval se na mě. Přejížděl pohledem po dvojicích kolem nás a já dělala to samé. Jacintha si povídala s Carlosem, kterému stál za zády Seb a čekal, kdy je bude moct přerušit. Candice seděla pohodlně

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

ve své židli a poslouchala Marcuse, jak mluví a prsty přitom bubnuje o stehno. Sam se bavil s Beccou, která pohledem těkala ke svým rukám.

„Úžasný," pronesl Andrew. „Nemyslíš?" Otočil se na mě. Jeho rozněžnělý a láskyplný výraz mě překvapil – vypadal, jako by se právě stal svědkem narození dítěte. Na jeho vzhledu nebylo nic výjimečného, neměl Samův úsměv ani Ryanovy ostře řezané rysy, přesto dokázal zaujmout. „Věřila bys, že jsme vážně tady?"

„Je to jako sen," usmála jsem se.

„Můžu ti dolít? Zasloužíme si to, ne?"

„Jasně," přikývla jsem a podala mu skleničku. Šampaňské bylo příjemně studené, a přestože jsem ho normálně moc nemusela, dneska večer mi chutnalo.

„Je docela zvláštní mluvit s ostatníma, když se jich ani nemůžeš zeptat, odkud jsou a co dělají. Ale není to taky svým způsobem vzrušující? Myslím, že to má něco do sebe. Můžeme se líp poznat, zatímco budeme pracovat na vylepšování areálu. Jak to tady na tebe zatím působí, Lily?"

Nevěděla jsem, jestli se mám rozplývat, jak je to tu skvělé, nebo mám nahlas přemýšlet, jak to tu vylepšit. Ale věděla jsem, že chci na Andrewa udělat dojem.

„Bude to tady velkolepý," odpověděla jsem.

„Taky myslím. A na to se napijem, ne?" Pozvedl sklenici, rozhlédl se kolem sebe a zvýšil hlas, aby ho všichni slyšeli. „Na velkolepej domov a bezstarostnej život!" Všichni ostatní zvolali: „Na bezstarostnej život!" a napili se. Dívala jsem se na lidi kolem sebe, jak se smějí, tisknou se k sobě, ruka se dotýká něčí paže, oči těkají po okolí. Vůbec byste neřekli, že každá dívka usilovně bojuje o to, aby tu mohla zůstat. Jacintha zachytila můj pohled a usmála se. Já její úsměv opětovala. Vedle

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

mě se objevil Sam. Všimla jsem si ho ve stejnou chvíli jako Andrew.

„No, Lily, nechám tě, aby sis mohla popovídat se svými obdivovateli. Uvidíme se." Andrew šel přímo za Candice, a jakmile ho Marcus viděl přicházet, uvolnil mu místo. Ani jsem nestihla zpracovat svoje myšlenky, když si Sam stoupl přede mě. „Můžu?" dovolil se.

„Jasně," odpověděla jsem. Prohrábla jsem si rukou vlasy. Moc jsem toho nesnědla, ale jeho miska byla prázdná. „Chutnalo ti?" zeptala jsem.

„Bylo to vynikající," pochvaloval si. „Děkuju, že jste uvařily."

Plácla jsem, co jsem během poslední hodiny slyšela říkat tolik dívek: „Po tom putování pouští jste se potřebovali pořádně posilnit."

Usmál se a mně došlo, že on si to samé taky nejspíš několikrát vyslechl. „Nebylo to tak zlý," zareagoval. „Ale povykládej mi, co jste tu dělaly, než jsme přišli."

„Většinou jsme uklízely. Byl tu hroznej nepořádek. Lidi, co tu byli před náma, měli pizzu, nejspíš to bude jen pár dní, možná dokonce tenhle týden." Podívala jsem se na něj. Přikyvoval. „Chtěly jsme, aby to tu bylo hezký, až dorazíte," přiznala jsem trochu nesměle.

„To bylo od vás moc milý. Rozhodně to na nás udělalo dojem," dodal.

Vždycky jsem si myslela, že muži z nějakého důvodu věří, že krásné ženy umí být přirozeně svůdné a taky téhle schopnosti s radostí využívají, aby zničily každého, koho potkají. Já jsem ve skutečnosti neměla ponětí, jak svádět muže; jen jsem se usmívala, kladla jim otázky a občas se zasmála. Jenže být krásná jde ruku v ruce s tím, že vás nikdo nebere vážně, a s touhle překážkou jsem se překvapivě vyrovnávala stejným

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

způsobem – usmívala jsem se a pokládala otázky. Nejspíš bych se měla naučit nové sváděcí techniky.

Se Samem mi ale nepřišlo, že bych potřebovala zapojovat nějaká kouzla nebo ženské fígle. Cítila jsem se s ním uvolněně a po chvíli jsem přestala přemýšlet, co říkám a jak to vyzní. Nebavili jsme se o ničem důležitém, zajímavém nebo pozoruhodném, ale přesto jsem měla pocit, že jsem ho z našeho krátkého rozhovoru trochu poznala – z toho, jak se pohyboval nebo jak se na mě usmíval a bedlivě poslouchal každé moje slovo, i když jsem neříkala nic světoborného. Jeho oči sledovaly každý můj pohyb: jak jsem si otřela šampaňské ze rtů, jak jsem si nadzvedla vlasy, abych se trochu osvěžila. Taky jsem ho pozorovala: jeho velké ruce a dlouhé štíhlé prsty, které si občas pokládal na bicepsy nebo na svoje nohy. Když sklopil oči k misce s jídlem, sledovala jsem žíly rýsující se mu na pažích. Za celou dobu, co vedle mě seděl, se nepodíval na žádnou jinou holku, přestože hned vedle nás seděla Jacintha, nádherná a okouzlující, která se pořád smála, a Vanessa pohrávající si se svými dlouhými lesklými vlasy.

Zatímco jsme si povídali, ostatní dívky se činily. Viděla jsem Beccu, jak se soustředěným výrazem přikyvuje něčemu, co říká Gav, jak Vanessa mluví se Sebem a přitom se dotýká jeho paže. Všimla jsem si, že Andrew kupodivu neustále korzuje mezi židlemi a s každým, ať už holkou, nebo klukem, se dává do řeči. Pokaždé, když jsem vzhlédla, mě oslnily jeho dolíčky a zářivě bílé zuby. Hodně mluvil, a jak jsem ho tak poslouchala, došlo mi, že má ve zvyku ohánět se učenými slovy, kterým nerozumí.

„Sledujte ten výhled!“ slyšela jsem ho křičet. „Není to fantasmagorie?“ U někoho jiného by mi to nejspíš přišlo otravné, jemu to ale propůjčovalo jakousi okouzlující bezelstnost.

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

Holky se usilovně snažily, aby si sehnaly spolunocležníka, jinak jim hrozilo vyhnání; Andrew se snažil stejně usilovně, nejspíš proto, že měl nutkavou potřebu být oblíbený. Tak zoufale se snažil ostatní ohromit, jako by mu hrozilo, že by tu ráno už nemusel být.

Pomalu se připozdívalo, na zemi se povalovaly prázdné lahve od šampaňského. Ze židlí na terase jsme se přesunuli na trávník u bazénu. Seděla jsem vedle Susie a Evana. Za mnou seděl Ryan, jehož ruka se čas od času otřela o můj bok.

„Věřila bys tomu, že se k nám kluci přidali teprve dneska?“ zeptala se mě Susie. „Přijde mi, jako bych je znala celou věčnost.“

Evan se kousal do rtu a pozoroval Susie, jako by šlo o rybu, která by se mohla vyvléknout z háčku.

Noc začínala být čím dál uvolněnější a všechno začalo ztrácet obrysy: evidentně nám stačilo málo, abychom se opili.

„Za to může dehydratace,“ prohlásila Jacintha. „Všichni bysme se měli pořádně napít vody, než půjdeme spát.“ Marcus ji vzal do náruče a hodil do bazénu. Všichni jsme se rozesmáli a Marcus skočil za ní. Carlos se postavil k okraji bazénu a pomohl Jacintě vylézt. Pak skočil do bazénu Evan a po něm Susie, která si přidržovala vlasy nahoře u hlavy.

Mia se na trávníku dala do zpěvu. Měla líbezný, melodický hlas. Zpívala písničku, kterou jsme všichni znali, a pár lidí se k ní přidalo. Když se ochladilo, choulili jsme se k sobě, ruce a nohy propletené. Mia seděla stranou a zpívala, ve tváři nepřítomný výraz, který k ní vůbec neseděl. Byla krásná. Nepochybovala jsem, že tady ráno bude.

Ryan se posunul tak, abych si na něj mohla lehnout. Zavřela jsem oči. Jeho břišní svaly mi pod hlavou připadaly tvrdé jako kamení. „Tohle je dokonalý,“ řekla jsem a on mě začal

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

hladit po vlasech. Díky důkladnému pročesání jsem je měla pořád hebké.

Když jsem později vlezla do postele, hlava mi pracovala na plné obrátky. Přetočila jsem se na bok a přitáhla si peřinu až k bradě. Kluci přecházeli po pokoji a vybírali si, vedle koho ulehnou, takže se místnost zdála hrozně přeplněná. Chtělo se mi spát, ale zároveň jsem byla jako na jehlách.

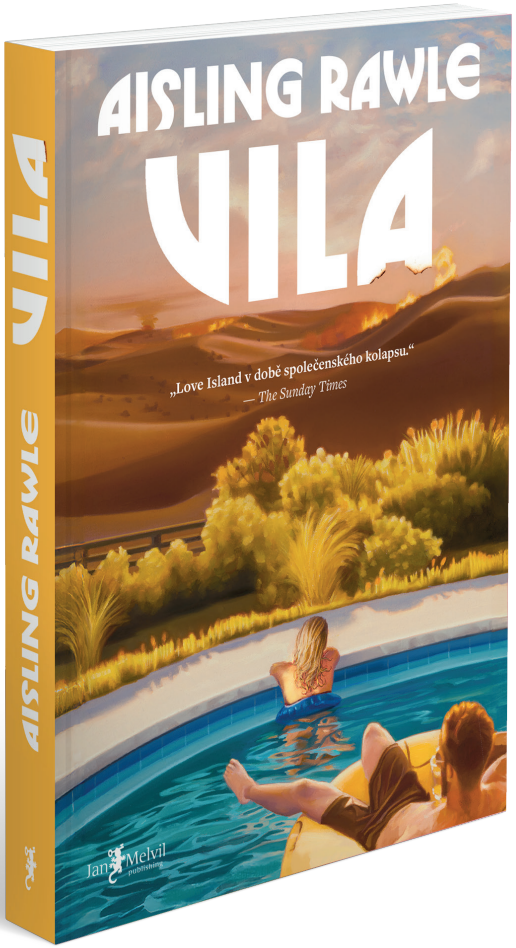
Pravá strana postele se prohnula. Otočila jsem se a uviděla Ryana. Navzdory tmě jsem dokázala rozeznat tvar jeho nosu i tu vražedně ostrou čelist. Na moment mezi námi zavládlo nejisté ticho. Pak si položil ruku kolem mého pasu. „Překvapená?“ zeptal se.

„Ani ne,“ odpověděla jsem.

Věděla jsem, že jsem si vedla dobře, protože si mě vybral ten nejpohlednější z kluků. Lehla jsem si na záda, abych ho mohla koutkem oka sledovat. Znovu jsem si připomněla, že ho neznám – že tu neznám vůbec nikoho. Představila jsem si, jak se nade mnou tyčí a svírá mi ruce, a já jsem bezmocná a nemůžu s tím nic dělat. Ale byla to jen prchavá myšlenka. Když jsem se na něj podívala, ležel strnule na zádech s rukama sepjatýma na břiše. Pohled na jeho nervózní držení těla mě uklidnil. Nemohla jsem usnout, ale jakmile se mi to podařilo, spala jsem hluboce a nezdály se mi žádné sny.

Když druhý den ráno vyšlo slunce a ptáci začali kroužit ve vzduchu, jedna postel ve vile zůstala prázdná a Melissa byla pryč.

Volně šiřitelná ukázka z knihy VILA

Ukázka z knihy Vila
Aisling Rawle
Jan Melvil Publishing
www.melvil.cz

Kniha je dostupná v tištěné i elektronické podobě.